

Gezamenlijk stelden wij een korte voordracht op, die onze wenschen bevatte. Basting vertaalde deze in het Duitsch. Zijn vrouw schreef ze in het net over. Wij begeven ons per rijtuig naar de vergadering. De wind heeft vrij spel door de aan weerszijden neergelaten portierruit. Hij vat eensklaps, het was juist op de Spreebrug, ons manuscript, dat ritselend het raam uitfladdert. Hals over kop tuimel ik uit de vigilante, en vlieg bukkend het kostbare papier na, dat snel naar het water zeilde. Gelukkig ving nog te rechter tijd een oude bedelaar het op en konden wij onzen op zoo tragi-komische wijze onderbroken rit voortzetten."

De vlugheid van dien bedelaar besliste toen goeddeels over de toekomst van het Roode Kruis.

Basting hield zijn rede. De vergadering luisterde aandachtig, maar toen hij gezegd had, vroegen enkele ongeloovigen: „Wat beteekent dat plan van meneer Dunant eigenlijk?" Droogweg antwoordt Basting: „Deze heer heeft het middel, om in oorlogstijd menschenlevens te redden, meer niet." De groote meerderheid der vergadering juichte die woorden toe, wijdde al haar opmerkzaamheid aan Dunants en Bastings voorstellen en onthield ze hare goedkeuring niet.

Een oogenblik later wordt de wakkere voorvechter uit de Nederlanden aangesproken door Z.Exc. den minister van oorlog, generaal der infanterie Von Roon, met de vraag: „Wat wil meneer Dunant, wat heeft de koning met zijn ideeën te maken?" Basting antwoordt: „Hij begeert onzijdigheid voor de gewonden en voor hen, die de gewonden verzorgen." Von Roon herneemt terstond: „Zóó, dat is wat anders, ik zal het den koning zeggen."

Met tranen van vreugde in de oogen verlieten Dunant en zijn forsche paladijn de vergaderzaal.

Von Roon hield zijn belofte en Wilhelm I sprak het koninklijk woord: „Wij moeten aan de voltooiing van dit werk meearbeiden."

Eensklaps werd de dappere Zwitser de populairste man van Berlijn. Men sprak slechts over hem en zijn Solferino. Verscheidene hooge dames moeten in onmacht gevallen zijn bij het lezen van het boekje. Hij werd genoodigd op een diner, dat minister graaf Zu Eulenburg de aristokratie der hoofdstad aanbood.

Het ijzer lag tot smeden klaar. Dunant vatte het oogenblik aan. Den 15^{den} Sept. 1863 verzond hij, in naam zijner collega's te Genève 1), het volgende historische ontwerp, begeleid door een uitnoodiging te Genève bijeen te komen, aan de hoven van Europa:

I. De regeeringen verleen hare goedgunstige bescherming aan de nationale vereenigingen, welke in hare hoofdsteden opgericht en uit de meest geachte personen gevormd zullen worden.

II. De regeeringen verklaren, dat de militaire geneesheeren en hun onder-

1) Maar zonder dat zij met den inhoud van het ontwerp bekend waren. Dunant vreesde hun bezwaren en besloot dezen den pas af te snijden. Ongetwijfeld handelde hij hierin eigenmachtig, maar met goede bedoeling. Evenwel hebben zijn collegas's hem dien stap niet vergeven.